

Ressenyes de *Les veus del Pamano* a Alemanya

Visat núm. 1
(gener 2006)

«Cabré escruta una dictadura despietada que, en el poble de Torena (fictici i, no obstant això, tan real) plana sobre els bars, les sales d'estar i els freds llits de matrimoni. Una època fosca, grisa, marcada per la ràbia i el silenci. Tot i això, Cabré escolta cap a endins d'aquest silenci i posa al descobert pensaments descoratjadors. Amb gran virtuosisme, sap confrontar el somiar despert amb la realitat i fer que es trenqui el silenci a través del record. Jaume Cabré, que també ha escrit guions per a la televisió catalana, es lliura en la seva novel·la a un *gestus* èpic, el qual és tan madur en la dramaturgia que hom ja no és capaç de deixar el llibre. Alhora, el seu és un llenguatge del tot proper a la vida quotidiana, impregnat de fina ironia. [...] Cabré escriu en català i aquesta llengua, amb els seus sons nasals i les seves elegants sinalefes, sona com un riu vellutat. [...] Sens dubte, *Les veus del Pamano* és una de les grans novel·les d'aquest any.»

Roman Rhode. *Der Tagesspiegel*, 7 d'octubre de 2007

□

«A qui acostumi a fer associacions, potser li vindran al cap els pergamins del gitano Melquíades: els documents màgics de la novel·la de García Márquez *Cien años de soledad*, que narren les històries familiars del poblet colombià de Macondo i que, al final, mentre encara es desxifra el sànscrit en què estan escrits, desapareixen en la fúria tempestuosa d'un cicló tropical —de la mateixa manera que les famílies desapareixen en el temps, irrecuperables, sense una segona oportunitat. Per descomptat, la comparació no és del tot vàlida. A Jaume Cabré, un dels escriptors catalans contemporanis més prolífics, els capricis del realisme màgic li resulten agradablement aliens. [...] I, tanmateix, totes dues novel·les comparteixen el mateix *leitmotiv*: un poblet a la fi del món que no és simplement el decorat de l'acció, sinó el lloc on conflueixen el destí i la memòria dels clans que hi viuen des de fa generacions. Gairebé es pot dir que Macondo es troba als Pirineus. Cabré, guiat per un infal·libre sentit dels processos de la consciència, desenvolupa la seva història a través de salts en el temps subtilment intricats. Els seus personatges mai no es troben només en un moment concret. Sempre viuen simultàniament el seu passat, amb variacions i interpretacions que es renoven contínuament.»

Felix Müller. *Die literarische Welt*, 22 de setembre de 2007

□

«Jaume Cabré és un mestre del drama: de la mateixa manera que en una pel·lícula les escenes canvien ràpidament, en aquesta novel·la les veus dels protagonistes s'alternen i els terribles

esdeveniments es donen a conèixer al lector com si ell mateix fos allà. [...] El llibre de Cabré està a l'altura dels clàssics moderns. Els seus protagonistes es poden trobar a tot arreu on hi hagi una guerra, a tot arreu on la política i el poder perverteixin els homes.»

Nicole Rodríguez Cardenas. *hr-online.de*, 31 d'octubre de 2007

□

«Per damunt de tot, Cabré és un expert en els trencaments de la narració, en el canvi vertiginós entre els plans narratius i les situacions. Comença una frase en tercera persona i l'acaba en primera. O a l'inrevés. I juntament amb el narrador, també canvia el temps: dins d'una mateixa frase el passat xoca amb el present, les mirades profundes es dirigeixen d'avui cap a l'ahir. [...] Cabré domina magistralment l'evocació de la tristesa, la melancolia i la depressió. L'estil indirecte, el monòleg interior, l'estil fragmentat: no deixa de banda cap tècnica per expressar en paraules la tristesa, per descriure la desesperació i el desànim dels seus protagonistes. [...] Cabré descriu amb detall i amb fonament la pujada al poder dels vencedors de la guerra, una pujada pausada, escrupolosa i, per aquest motiu, molt més evident. La novel·la es pot entendre d'aquesta manera: mentre el país no s'enfronti al seu passat, no s'alliberarà dels seus fantasmes.»

Kersten Knipp. *Lesezeichen*, 27 de novembre de 2007

Traducido por Maria Bosom